

Մեր աստղը դարձավ մի ասեղ

Ու հիմա փայլկտում է ձորից...

Մեր ջուրը փոխեց իր հունը

Եվ հիմա չոր հանդով է հոսում...

Մեր հավքը թողեց իր բունը

Ու հիմա ի՞նչ հանգով է խոսում...

Մեր ճամփան դեմ առավ սարին,

Երկճյուղվեց, ա՛խ, օձի լեզվի պես...

Մեր կյանքի խոփն առավ դարին,

Եվ հիմա մեր սիրտն է երկու կես...

Մեր սիրո լո՛ւյսն է կանչում ինձ,

Բայց ինչպե՞ս այդ լույսին ես հասնեմ...

Դու հիմա, ա՛խ, այնտեղ ես նորից,

Ես հիմա այստեղ եմ... Ի՞նչ ասեմ...

ԻՆՉՈ՞ՒՔ...

Եթե քո հեռվում կարոտում ես ինձ՝
Ինչո՞ւ հավքերը մի լուր չեն բերում,
Եթե վառվում է սիրո ջահն անբիծ՝
Ինչո՞ւ հովերը մի հուր չեն բերում...

Եթե մտովի միշտ ինձ հետ ես դու՝
Ինչո՞ւ մեր աստղերն իրար չեն գալիս,
Եթե լսում ես հառաչն իմ հոգու՝
Ինչո՞ւ սար ու ձոր ճամփա չեն տալիս...

Սրտիդ հուրն ինչո՞ւ արև չի դառնում,
Ինչո՞ւ չես թևում ինձ մոտ քո հեռվից...
Երկինք ու երկիր ինչո՞ւ չես խառնում...
Եթե... տակավին սիրում ես դու ինձ...

ՎԱՂՆ ԷԼ ՎԼՈՒ

Բաժանումն այս ի՞նչ տառապանք է.
Մեկ ամիսն ինձ դար թվաց...
Անմատույց բերդ ու կուսավանք է.
Շատն անցավ, քիչը մնաց...

Եվս չարչրկված մի ձիգ գիշեր՝
Եվ կգա պահն անձկալի.

Հանդիպման հրճվա՛նք, համբույր ու սե՛ր...

Իսկ սիրտս այնքա՛ն է լի...

Քայց լեզուս երկչոտ մի թռչուն է,

Սսկված՝ ինքն իր բնում,

Վաղն էլ կլռի, ինձ կրծում է

Իմ Եսը, որ չի քնում...

Վաղն էլ կլռի լեզուս, գիտեմ,

Չի երգի իմ սրտի պես,

Չի փռի հոգուս բերքը քո դեմ,

Իմ սերը չի պատմի քեզ...

Չի ասի. «Ախր, գիտե՞ս, իմ լա՛վ,

Հոգիս քեզ չի մոռանում.

Իմ սերն արբեցնող գինի դարձավ

Փակ սրտիս մուժ մառանում...»:

ՄՈԼՈՐՎԵԼ ԵՄ

Ես քեզ շատ եմ մերժել կյանքում

Ու վարվել եմ քեզ հետ դաժան...

Դու շրջել ես սիրուց անքուն,

Ինձնից քշված, ինձնից բաժան...

Ճամփաներ ես մաշել բազում

Թափառական ասպետի պես,

Ինձ տեսել ես միշտ երազում

Եվ խնկարկել՝ Աստծուն ի տես...

Հազար սեր է քեզ հանդիպել,

Հազար ծաղիկ, հազար սիրուն...

Բայց ոչ մեկին դու չես դիպել՝

Հավատարիմ քո մեծ սիրուն...

Դու՝ ասպետդ անզուգական,

Այսօր ինձ ես եկել նորից...

Բայց ես ինչպե՞ս նշանս տամ.

Մոլորվել եմ, հավատա՛ ինձ...

Ա՛խ, դու նույնն ես, ես եմ նորը,

Ո՛հ՛նչ կարող եմ ես քեզ ասել.

Չկա՛ ձեռքիս ալ խնձորը.

Ուրիշին է բաժին հասել...

ՕՐԵՆՔԸ ՍԱ Է

Պատռվել է սպիտակ թիկնոցը սարի.

Բացվել է ուսը...

Կանաչ ասեղն է թելել եղևնին բարի.

Չի կտրում հույսը...

Տարված պարթև հսկայով՝ չի տեսնում խեղճը,

Որ սարը պաղ է.

Սարի համար միևնույն են սկիզբն ու վերջը.

Ամեն ինչ խաղ է...

Գնամ ընկնեմ ոտքերը այդ սար-հսկայի,

Ասեմ՝ ո՛ւժ տուր ինձ...

Ա՛խ, ես էլ քար լինեի՝ ոչինչ չզգայի՝

Ո՛չ սեր, ո՛չ կսկիծ...

Թե չէ սիրտը՝ մի ծաղիկ, իսկ բիրտը սար է.

Նա ինչ էլ անի՝

Սարի կրծքին կծաղկի. օրենքը սա՛ է

Այս քար աշխարհի...

ՄԻՆՉԴԵՌ ԱՅԼ Է ԻՄԸ

Դողդողում է գարունն ու սրթսրթում մանրիկ՝

Զգեստի մեջ ճերմակ, շղարշածյուն,

Ինչպես խակ աղջնակ՝ սառած ձեռք ու մատիկ

Տաքացնում իր շնչով՝ աչքն Աստղծուն...

Հարսնացել է գարունն առաջին իսկ սիրուց՝

Խաբված՝ արեգակի մի համբույրից...

Հիմա հակինթ-հակինթ արցունքում է կուց-կուց,

Հովն է գժվել նրա բույր ու թույրից...

□- Գարո՛ւն, խաբվա ծ աղջիկ, գարուն, խաբվա՛ծ իմ քույր,

Տոկա՛ սիրո ցավին՝ վերքդ փակիր,
Սերդ անշեջ պահիր, սերդ պահիր մաքուր.
Կշերմանա և սիրտն արեգակի...

Մինչդեռ այլ է իմը. ես էլ գտա սերն իմ,
Ես էլ թիթեռի պես հանգա սիրուց...
Չի ջերմանում, սակայն, չի հալվում տակավին,
Ավա՛ղ, նրա սիրտը կարծրասառույց...

ՄԵԿ ՈՒՐԻՇԸ

Թռչնա՛կ իմ, սիրո երգիդ
Միանում է մեկ ուրիշը,
Փառք տալիս սիրող սրտիդ,
Հիանում է մեկ ուրիշը...
Ո՞ւր է քո ընկերն անհոգ.
Լիանում է մեկ ուրիշը,
Քո վիատ մերժմանն անօգ
Դիմանում է մեկ ուրիշը...

ՑԱՎՈՏ Է

Խնայի՛ր սիրտս սիրող.
Ցավո՛ւտ է խանդի կծածը,
Եվ ինքդ սրտիդ մի՛ թող
Վերցնի գետնին գցածը...
Սափորը ջինի մի՛ բաց.
Թո՛ղ փակված մնա խցածը,

Դու քո սահմանում միշտ կաց,

Մի՛ անցիր Աստծո գծածը...

Ո՞ՒՐ ԵՆ

Ո՞ւր են նախկին այն հուզումը,

Սրտիս անլուր փլուզումը,

Հանկարծահաս այն տագնապը,

Այն ցուրտ դողն ու խեղդող տապը...

Ո՞ւր են նախկին մոլորվելը,

Երազներում օրորվելը,

Դեմքս այրող այն շիկնանքը,

Ոտքից գլուխ կախարդանքը...

Ո՞ւր են նախկին սիրո բոցը,

Խանդի օձը, սրտիս խոցը...

Ո՞ւր են, հապա, ո՞ւր են կորել.

Հիմա հոգուս ցավն է նորել...

Հիմա դրանք, ավա՛ղ, չկան...

Հիմա, ինչպես աչքը ձկան՝

Դու ես անթարթ մեխված իմ դեմ,

Դու ես ինձ հետ՝ այնպե՛ս անդեմ...

Ա՛խ, այնպես պաղ ու անկրակ,

Այնպե՛ս դատարկ ու այնպե՛ս փակ...

Որ ուզում եմ ցավից անձուկ

Ճչալ ուժգին՝ մա՞րդ ես, թե՞ ձուկ...

ՁԵՌՔՍ ՉԻ ԳՆՈՒՄ

Ձեռքս չի գնում, գիտե՞ս,

Որպեսզի զանգ տամ քեզ հեռվից,

Որպեսզի «Բարև՛...» ասեմ քեզ,

Փրկվեմ հոգեմաշ այս բեռից...

Ձեռքս չի գնում... բայց, չե՛,

Կախված եմ, ասես, մի կեռից,

Որ է՛լ չեմ կարող փախչել

Հիմա ո՛չ Աստծուց, ո՛չ նեռից...

ՄԻ ՄԱՉԻՑ...

Ի՞նչ խղճով պիտի ինձ գաս,

Երբ խիղճդ հեռվում թաղել ես...

Ի՞նչ ունես, որ ինձ ի՞նչ տաս.

Պատիվդ անգամ ծախել ես...

Դադել ես սիրող սիրտս,
Ինձնից՝ ի՞նչ... Աստծո՛ւց պաղել ես...
Քեզ ինչպե՞ս առնեմ գիրկս.
Հոգիդ մի մազից կախել ես...

ՑԱՎԻՍ ՃԻՉԸ ՍՈՒՐ

Տխրության ամպն է իմ սրտին իջել
Եվ ջուր է խմում սիրո ակունքից.
Սպասման հուրն իր պաղ շնչով շիջել,
Լուռ կծկվել է ցավի երկունքից:

Եվ կուտակվում են թախծի թուխպերը
Ու խտանում են, խռնվում անվերջ...
Ես ինչպե՞ս տանեմ ցավիս այս բեռը,
Ես ինչպե՞ս խեղդեմ ցավիս ճիչն իմ մեջ...

Թվում է, եթե սիրտս պատռի այն՝
Ցավիս ճիչը սուր, դուրս թռչի, իրավ,

Ճիչն այդ կբռնի աշխարհն իսկ համայն,

Բայց դու՝ իմ կողքին, չես լսի բնավ...

ՁԵՉ ԵՄ ԵԿԵԼ

Ես նորից ձեզ եմ եկել,

Իմ սիրո գարնա՛ն վայրեր,

Սիրո դասն այստեղ հեզել,

Այրվել եմ, նաև՝ այրել...

Իմ անփորձ տեղով անգամ

Պեղել եմ սիրո այրեր...

Երանի՛ր ինձ դեռ կտան

Սիրո մեջ փորձված գայլեր...

ՆՈՐ ՑԱՎ

Այս երկնքի տակ եմ նորից,

Այս լեռների հովանու տակ.

Քանի՛ր դար է այն թանկ օրից

ՔՀոսել հուշի ծորը անտակ:

Գրկում եմ ես այս հովերի,
Այս ծաղկունքի բույրերի մեջ.
Արցունքներիս բիլ ծովերի
Շառա՛չն է իմ հոգում անվերջ...

Այս աստղերն են աչքով անում,
Ժպտում նորից ծանոթի պես.
Կարոտներս աչքը բանում
Եվ դառնում են խայթող բզեզ...

Այս նույն հողն է, այս նույն ջուրը,
Նույն հավքերն են, նույն երգերը.
Չէ՛, չի մարել սրտիս հուրը,
Արնում են դեռ հին վերքերը...

Այս ամենը նույնն է, իրոք,
Եվ ամեն ինչ այնպես լավն է.
Նորը միայն՝ իմ հին սիրո
Հին կորստի այս նոր ցավն է...

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲՆԱՆԿԱՐ

Երազային քող է իջել
Ճերմակ գառներ բլուրներին.
Աքաղաղն իր երգն ընդմիջել,

Ունկ է դրել բլուկներին...

Վանքի զանգերն են ղողանջում

Աղոթքի պես երգեհոնի,

Սիրուց գժված՝ մոտ է կանչում

Ծաղկազգեստ մի ցոփ հոնի...

Իմ սիրտն էլ է ծաղկել սիրուց,

Գարունքվել է երկրիս նման,

Սերս լույս է ժայթքում խուրձ-խուրձ՝

Դառնալով իմ բախտի վկան...

Սխառնվել են գույներ՝ բույրե՛ր.

Հեքիաթային գորգ են, կարծես,

Ամպերն՝ ինչպես կարապ քույրեր,

Թռցնում են գորգն այդ անտես...

Երկնքի փեշն են բարձրացնում,

Ծերուկ Աստծուն հանում քնից.

- Ի՞նչ ես ամեն ինչ բարդացնում.

Մի դո՛ւրս նայիր, ելի՛ր տնից...

Ներքևո՛ւմ է դրախտը քո.

Այս լեռների մեջ՝ ծվարած,

Գոյն այստեղ է, վերում՝ անգո...

Դուռդ փակի՛ր և իջի՛ր ցած...

ՋՐՎԵԺԸ

Ջրվեժը ցատկեց ժայռից.

Վար ընկավ, խփվեց քարերին,

Վնասեց ծունկը, բայց ի՞նչ...

Քրքջաց խելառ՝ բարքով հին...

Թափ տվեց փեշերն իր լայն,

Սեթևեթ պարեց ու խայտաց...

Ես գիտեմ՝ ի՛մն է միայն

Նրա խենթ պարը՝ մերկ ու բաց...

Աղջիկ է փրփրաշղարշ,

Պարում է անգուսպ ինձ համար,

Ճախրում է՝ ցավին իր վարժ,

Ապրում է պարով իր համառ...

Նա սիրո պոռթկում է վես.

Ինչքա՞ն նման է իմ սրտին...

Իմ սիրտն է սիրո ջրվեժ,

Թևեր է տվել ինձ կրկին...

Մա կյանքի դաս է հավերժ,

Նա կյանքի սեր է, բախտի հուն...

Եղածը՝ փոքրիկ ջրվեժ,

Խորհուրդը՝ և՛ մեծ, և՛ անհուն...

ԲԱՐԵՎՆ ԱՍԾՈՒՆՆ Է

«Բարեն Ասածունն է», - ասում էր պապս,

Խաչակնքվում էր և լուռ աղոթում,

«Բարեն Ասածունն է, - ժպտում էր հայրս,-

Դա համակ սեր է, որ լույս է հորդում...»:

- Բարեն Ասածունն է,- կրկնում եմ և ես՝

Խայթված մեր դարից՝ պաղ ու անժպիտ,-

Բարևը մարդն է՝ Աստծո նման վես,
Սեր ու հավատ է, հոգի է ու սիրտ...

Բարևի պակաս՝ ինչքա՛ն ասես՝ կա,
Բայց, այ, ավելցուկ չի լինում երբեք.
Բարևը կյանքի հիմն է աներկբա,
Բարության լույսն է, ժպիտ է ու երգ...

Ջերմ բարևից է ծնվել իմ սերը,
Այն սիրո հուր է տվել իմ սրտին,
Բարևն է վառել հոգուս լույսերը.
Երբ բարևը կա, տեղ չկա ստին...

Թե ՀԱՆԿԱՐԾ ՉԳԱՍ...

Քո սիրտը չի՞ թարտում.
Ահա՛, ես նորից այստեղ եմ,
Քեզ ինձ մոտ չի՞ շարտում.
Քո բախտի կանչող աստղն եմ...
Չկայի այսքա՛ն տարի,
Ասես, մի կորած ասեղ եմ...
Թե հանկարծ չգաս, իմ բարի՛,
Կրակի տրված տաշեղ եմ...

ՈՒՅՍՈՎ ԱՐԻ

Դա լույսով արի, իմ լա՛վ,
Բեր ինձ ծաղիկներն աշխարհի...
Չեմ սիրում մուրը բնավ.
Գիշերը չար է, ահալի...
Շո՛ւտ արի, որ շուտ գնաս,
Որ մուրը չընկնի, իմ բարի՛...
Իսկ եթե ինձ մոտ մնաս,
Գիշերը թո՛ղ հա՛ր երկարի...

ՄԻ ԶԱՆԻ ԿԱԹԻԼ

Մի քանի կաթիլ անձրև...
Եվ անապատն էլ կծաղկի.
Իմ սիրտը՝ քառս անձև,
Որին ոչ մի բան չի հաղթի...
Կարող ես, սե՛ր իմ, լոկ դո՛ւ
Լույսե՛րը վառել իմ բախտի.
Մի քանի կաթիլ սեր տուր
Եվ տե՛ս՝ իմ սի՛րտն էլ կծաղկի...

ԺԵՌ ԶԱՐ

Դաջված է ոտնահետքս

Այս ճամփին, քարին ու սարին,

Ձուլված է ջահել հեքս

Այս ծաղկանց թույրին ու պարին...

Խենթ սիրո կարոտն է թեժ.

Սիրտս զարկում է ժեռ քարին,

Ժեռ քար է իմ սիրտն էլ գեժ.

Հրի՛ է մատնել հազարին...

ՄՐՏԻՍ ՍԱՀԱՆՔՆԵՐՈՒՄ

Սրտիս սահանքներում սիրո քանի՛ մակույկ,

Քանի՛ նավ ու նավակ խորտակվեցին անդարձ,

Վործանվեցին անլուր քանի՛ նավագ առույգ,

Հանգան քանի՛-քանի՛ խոլ հրդեհներ անսանձ...

Փշրվեցին,